

לרותי

הליכנס לתיבת הפאנורה הזו, ויש לה הציג רגישות, חדות חיים, כוח ואמונה בעצמה, חתיכת ונאה, בעלת חוש אסתטי — אשמח ליצור קשר."

קשר מן הכלא

המיכתב הבא ריגש אותי, העצוב אותי. קראי, נראה מה זה יעשה לך. מוצא את עצמי במצב מביך. רוצה ליצור קשר באמצעותכם, אבל יחד עם זאת נבוך. לכאורה, אין לי מה להציע. כרגע, מרצה עונש מאסר, כהליכי-ריגורושיין ובהרגשה זיפתית על הנשמה. למעשה, יש לי מיטען כוח ואמונה, רגישות, פתיחות לחיים, אינטליגנציה פורמאלית וטיבעית

משה פרץ

ועוד המון המון. מעט עלי — בן 28. מתכנת-מחשבים במיקצועי, מטד 707 מתולתלים, עניים ירוקות-צהובות, אוהב מוסיקה ואמנות ופעיל בהן, סקרן, שובב ורומאנטי ללא תקנה, אם ישנה מישהי שמעוניינת

סינדרלה מגיבעתיים

קודם כל, השם שלה, ציפור. זה כבר יוצא-דופן. היתה לה דודה בשם ציפורה, שנפטרה. אמה רצתה להנציח, אבל הימשה וריאציה. הסבא שלה, משורר היידיש שמחה אייזן, היה מיוחד עם נתן אלתרמן ואלכסנדר פן, וההורים קיבלו אישור משני המשוררים שציפור נשמע בסדר גמור. בתור ילדה היה לה קשה עם השם הזה, הילדים צחקו, אבל כשהתבגרה, התחילה ל"אהוב אותו. היא יפה אמיתית, חטובת גוף, בת 23. גרה עם ההורים בגבעתיים. בלתה את הצבא בצוות הווי, ומחפשת את דרכה בחיים כשחקנית-רקדנית. סיגנון הקברט קרוב אל לב. לא מזמן חזרה מלונדון, שם שהתה שנה. נסעה לשטוף את הראש. הגיעה עם שיער ארוך וחזרה, לא כליכך מרצונה, קצור צתי-שיער. זה קרה כאשר הלכה לעשות תיסרוקת באחד הסלון ניס של וידאל ששון, ושם הציעו לה לדגמן בתצוגת-תיסרוקת ב"מרסיס. הסכימה בשביל העניין והכסף. שעה לפני, גילו לה מה זוממים לעשות לחלק האחורי

הוא לרשותך — עם התמונה שהוא צירף. את יכולה לכתוב אל פרץ משה, ת.ד. 13, רמלה 72100. * * *

ידעתי שאי-אפשר לבטוח בו. הוא חזר לאשתו. * * *

הקציץ ואבירת החלומות

(1016/84) מתאר את עצמו

בתמציתיות: קציץ, נאה, שחרחר, אינטליגנטי, 33/1.75, ומוסיף ב"סוגריים, שהצליח להפסיק לעשן". למה הוא טורח לציין זאת אני לא יודעת, אולי כדי להראות לך שיש לו כוח-רצון. בכל אופן, הוא לא אומר שאם את מעשנת אין לך סיכויים אצלו. אולי זה רווקא כדאי לך — הוא ילמד אותך איך הוא עשה את זה. את עשויה להיות אבירת-חלומותיו, כך הוא כותב, אם את יפה, עדינה, אלגנטית ובעלת אופקים רחבים.

ציפור אייזן

של ראשה. ציפור היתה המומה. בלונדון היתה כמו סינדרלה. בשעות היום עבדה מפרנסתה בכל מיני עבודות מזדמנות. בלומסדון בשעות הערב והלילה. היא אומרת. חבר אין לה כרגע. האחד שעונה על ציפיותיה צריך להיות מאוד אינטליגנטי, עם בחנות, בזכות ידידים עם קשר ברביס, יצאה לבלות במקור-מות הכי מומאים והכי יוקר-

תיים. אהבתי את הניגוד הזה, בין להיות תמרנית, שאין לה כלום, בשעות היום, לבין להיות בלומסדון בשעות הערב והלילה. היא אומרת. חבר אין לה כרגע. האחד שעונה על ציפיותיה צריך להיות מאוד אינטליגנטי, עם בחנות, בזכות ידידים עם קשר ברביס, יצאה לבלות במקור-מות הכי מומאים והכי יוקר-

לשחורים בלבדו

(המשך מעמוד 47)

דרום-אפריקה. וכך, בימי שישי, שבת וראשון, מטפלים הרופאים בנעיות הספציפיות, כל אחד כשחוו. "נסעתי לשם פעמיים", מספר ר"ר אריה דקל. "רצייתי לראות את המקום ואת הרפואה הפרימיטיבית, ולעזור עד כמה שאפשר. עובדים שם כתנאים פרימיטיביים מאוד, אין ציוד (את הציוד שאפשר היה להביא הכאנו איתנו), אין חדר-ניתוח מסודרים, אין שירות של מרדמים ואת ההרדמה נותנת אחיות.

עשיתי שם כמה ניתוחים, בנייהם מיספר ניתוחים קיסריים ולולא עשיתי אותם היו גם האמהות וגם הילודים מתים. הרופאים העובדים בכתי החולים האלה, ברובם הם רופאים כלליים, מתגוררים מארצות שונות, הבאים לעשות שנה, שנתיים רפואה בג'נגל. הניסיון שלהם בכירורגיה ובגינקולוגיה הוא מועט ביותר. להגיע לבית-החולים היתה חוויה בפני עצמה. טסנו מויהאנסבורג כי מטוס-הסילון של הארי אופנהיימר, במשך שעה, נחתנו באוס-באקאן, עיר-הביקה של סוואילנד. היינו שמונה רופאים. בשרדה-תעופה הקטן הת-פצלנו לשתי קבוצות, כשהקבוצה שלי עלתה על ג'פ לנדרובר, וכמשך יותר משעתיים נסענו בדרך לא דרך עד שהגענו לבית-החולים. היה זה בניין עלוב ומסכן, עם המון מיטות ויותר מדי חולים, ששכבו בשקט, חלקם במיטות וחלקם על מזרונים על הריצפה."

חי-שפע בלי חופש

ר"ר דקל זוכר את הגיהמולר ה"ראשון שלו ביוהאנסבורג. התי-נרתי להיות תורן כעבר הגיהמולר, כדי לאפשר לרופאים אחרים לחוג, ואז התקשר איתי מנהל בית-החולים ר"ביקש אותי להודיע לו מיד, אם תבואת יוולד תינן כחצות. בריוק בחצות (עם הרבה תיכונן ומעט מול) יילדתי תינוק ממין זכר, שנקרא כריסמס בייב. אז נודע לי שישנה תחרות בין כל חררי הלידה בדרום-אפריקה, אצל מי יולד תינוק חגי-המולד. המיילדות והאחיות שרו וחגגו לתוך הלילה ותמונות הילדת ובנה התפרסמו בעיתונות."

משכורתו ותנאי-עבודתו של רופא בדרום-אפריקה זה סיפור בפני עצמו: "הרווחתי כ-2500 דולר לחודש עבור המישה ימ-עבודה בשבוע, שתיים, שלוש תורניות בחודש, ללא כונוניות. בסכום כזה אפשר לחיות טוב מאוד, ללא אוברדרפט בבנק. יחסי-העבודה בין הרופאים טובים מאוד, אין תחרות חולנית, וכל רופא נמרד לפי כישוריו המקצועיים."

ר"ר דקל, רכשו, בשנה השנייה לשהותו במקום, בית גדול וכו שיבעה חדרים על שניים וחצי דונם עם גינה נהדרת. מובן שהיה גנן צמוד ועוורת, שגרו במיבנה מיוחד לכך, שהיה בחצר. שניהם עמדו לרשותו ברוב שעות היום והלילה, לפי הצורך. דרום-אפריקה היא ג'ערן לנשים (לבנות). אומר ר"ר דקל. כל עבודתי הבית השנואות על האשה, כמו ניקיון הבית, כישול, הרחת-כלים, כביסה, גיהוץ וכו', מוטלות על העוורת. וכשעורכים מסיבה אין צורך לראוג להכנות, צריך לתת הוראות מתאימות והכל נעשה אוטומטית לפי ההנחיות. מוכן, שאין מה לראוג לסידור הבית אחרי המסיבה. העוורת והגנן רואגים לכל. הבעיה, אומר ר"ר דקל, הנשוי לגורית והוא אב לשלושה, עידו, עמית וענת (שנולדה בדרום-אפריקה), היא עם הילדים. למרות חייה-שפע וה רווחה, החופש של ישראל חסר שם. 80 אחוז מהאוכלוסיה גרה בבתים פרטיים כשהמרחק בין בית לבית הוא שניים עד איבעה דונם. הילד מנותק מסבי-בתו, פרט לשעות בית-הספר, כדי להגיע לחבר הוא לא יילך רגלי או באוטובוס, יש להביאו ולהחזירו כי מכונות, דבר שמגביל מאוד. אורבה גלזן

"כדי שנוכל להפרות איש את רעותו תוך מיצוי מכסימום הפוטנציאל הטמון בנו". את המישפט הנ"ל נאלצתי לקרוא פעמיים, כדי להבין קשה לי להסתדר עם מליצות. אבל אם הסיגנון שלו מדבר אלייך — הוא כולו שלך. * * *

מזר: הרבה אנשים לא יכולים לחיות אחד בלי השני, עד שהם מתחתנים. אז הם יכולים. * * *

סרמנית כותבת שירה

(1017/84) מתחילה בענייני מזלות, כנראה שזה חשוב לה. "אני מול סרטן", היא כותבת, "מי שמבין במזלות, יודע מה זה. מעדיפה בני מול עקרב או סרטן. יופי פנימי חשוב לי יותר מיופי חיצוני, בתנאי שאתה לא ממש מכוער". הרבה היא לא כותבת על עצמה, רק שהיא בסוף ה"20, כותבת שירה ואוהבת לקרוא ספרות קלאסית ומודרנית. אתה בטח מת לדעת איך היא נראית, אבל אני באמת לא יכולה לעזור בעניין הזה. היא מסיימת ב"צוי אקדמאי, בסביבות ה-30 ומעלה, מאיור תל-אביב. * * *

שמעתי, באחת התוכניות הסא-טיריות של הבי-בי-סי. ממשטרת לונדון נזפה בשגרירות של אחת הארצות האריקאיות על ריבוי הרפורטים של אנשיה, והודיעה שמוטב שהם יתחילו לנסוע באוטר-נוסים. השגרירות הזמינה מייד 50 אוטובוסים. * * *

ויליאם גולדסטין ודבי אלן (מיס גראנט מ"תהילה")

במיכנסיים קצרים ובסנדלים, הוא מספר לי, ביום האחרון לשהותו כאן, שהוא טיפוס רומאנטי. מחפש מישהי שתדליק אצלו ניצוץ, שתיתן לו הרגשה שהניצוץ הזה יתעצם במשך הזמן. שתהיה יפה, נשית, רגישה, בעלת שימחת-חיים וגישה חיובית לחיים, עדינה, חמה, אינטליגנטית ובת 22 עד 32, עם יוצאים-מ"הכלל לשני הכיוונים. רצוי מישהי שאיננה מעשנת. הוא עצמו בחור טוב — לא שותה ולא מעשן. את הישראליות שפגש עד

אהב ישראליות מדליקות

ויליאם גולדסטין עשוי להיות, לדעתי, הגבר האידיאלי לנשים רבות. שימו-לב: הוא רווק בן 42, נאה, גבוה, סימפטי, כשרוני, מסודר מאוד-מאוד בחיים ובעל קאריירה משגשגת בהוליווד. הצרה היא שהוא שם ולא כאן, אבל לא כדאי להתייאש, מכיוון שמדי פעם הוא נוחת בארץ לביקור משפחתי. יש לו כאן אח, ויליאם, שידידו מכניס אותו ביל, הוא המנהל המוסיקאלי של סידרת-הטלוויזיה תהילה. הוא גם כתב חלק משירי הסיידרה ואת המוסיקה לקטעי הריקודים. אם אתם רואים את ה"יפה המותולתל הזה, הנקרא בסידרה ברונז מארטלי, מנגן על פסנתר, כל הסיכויים הם שהוא מנגן על יבש" וגולדסטין עושה את המלאכה מאחרי הקלעים. למה ויליאם לא אוהב לרכל, ואומר רק בעדינות שהשחקן הזה, לי קארי, הוא לא בדיוק מוסיקאי גדול. ביל יצא כבר עם הרבה ימות ומוצלחות. אבל מרוב נשים לא יכול היה להחליט על האחת והיחידה, ולכן לא התחתן עד היום. ליד הבריכה של הילטון,